

Knjiga proroka Daniela - Broj pedeset i dva

Otkrivanje proročanske zagonetke: Danielovo viđenje i uspon kraljevstava

Jeff Pippenger

2024-01-16

U posljednjem smo članku istaknuli da je Gabriel iznio zaključak o „posljednjem gnjevu” kako bi, na temelju dvaju svjedoka, potvrdio datum 1844. Miller je razumio „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, koja su bila izvršena nad kraljevstvom Jude, ali nikada nije došao do točke u kojoj bi uvidio svrhu i odnos suda „sedam vremena” nad i sjevernim i južnim kraljevstvom Izraela. Dvojbeno je je li ikada prepoznao razlikovanje „posljednjega gnjeva” u devetnaestom retku, premda je bez sumnje u općem smislu razumio da je „gnjev” bio „sedam vremena”. Svjetlo o prvom i posljednjem gnjevu Palmoni je otpečatio 1856., ali je ono bilo odbačeno 1863. Ipak, Millerova poruka o „sedam vremena” bila je ispravna, premda ograničena.

Miller ne bi prepoznao da je mali rog poganskoga Rima, u jedanaestom retku osmog poglavlja Daniela, uzdigao i uzvisio poganstvo, jer je za Millera izraz „ukloniti” u sve tri svoje pojave u Danielu jednostavno značio odstraniti. Ipak, njegova je poruka i dalje bila ispravna, premda ograničena.

Mileriti su doista prepoznali da je „svetište” u jedanaestom retku bio poganski hram u gradu Rimu (Panteon), ali hebrejski jezik nije bio ono na čemu se temeljila njihova poruka. Millerova poruka bila je usredotočena na proročko vrijeme. Povijest u kojoj je njihova poruka bila otpečaćena spriječila ih je da Sjedinjene Države vide kao šesto kraljevstvo biblijskog proroštva, ali više od toga, spriječila ih je da papinstvo vide kao peto kraljevstvo biblijskog proroštva.

Prisiljeni poviješću u kojoj su živjeli, primijenili su proročanstva u skladu sa svojim očekivanim skorašnjim Kristovim povratkom i bili su razočarani, no njihova je poruka bila ispravna. Kada Gabriel daje tumačenje dviju viđenja u redcima petnaest do dvadeset i sedam, Millerovo ga je razumijevanje spriječilo da shvati šire otkrivenje kraljevstava koje je bilo prikazano rodnim osciliranjem maloga roga u redcima devet do dvanaest. Mileriti u Gabrielovu tumačenju vide samo Rim kao četvrto i posljednje zemaljsko kraljevstvo.

I kad se dogodi da ja, ja Daniel, vidjeh viđenje i tražih njegovo značenje, gle, stade preda mnom kao obličje čovjeka. I čuh glas čovječji između obala Ulaja, koji povika i reče: Gabriele, učini da ovaj čovjek razumije viđenje. I dođe blizu gdje sam stajao; a kad dođe, uplaših se i padoh ničice; ali mi on reče: Razumij, sine čovječji, jer viđenje je za vrijeme svršetka. A dok mi je govorio, bio sam u duboku snu, licem prema zemlji; ali me dotače i uspravi me. I reče: Evo, obznanit ću ti što će biti na posljednjem kraju gnjeva; jer će svršetak biti u određeno vrijeme. Ovan kojega si vidio, a koji ima dva roga, jesu kraljevi Medije i Perzije. A dlakavi jarac jest kralj Grčke; i veliki rog koji je među njegovim očima jest prvi kralj. A kad se on slomi, te umjesto njega ustanu četiri, četiri će kraljevstva ustati iz toga naroda, ali ne u njegovoj sili. A u posljednje vrijeme njihova kraljevstva, kad prijestupnici navrše mjeru, ustat će kralj drska lica i vješt u zagonetkama. I njegova će moć biti silna, ali ne njegovom vlastitom

moći; i čudesno će pustošiti, i napredovat će, i djelovat će, i uništavat će moćne i sveti narod. I svojom će lukavošću učiniti da prijevara napreduje u njegovoj ruci; i uzvisit će se u srcu svome, i mirom će pogubiti mnoge; ustat će i protiv Kneza knezova, ali će biti slomljen bez ruke. A viđenje o večeri i jutru koje je kazano istinito je; zato zapečati viđenje, jer se odnosi na mnoge dane. I ja, Daniel, klonuh i bolovah nekoliko dana; potom ustah i obavljah kraljev posao; i bijah zaprepašten zbog viđenja, ali ga nitko nije razumio. Daniel 8:15–27.

Premda je Daniel primio viđenje o rijeci Ulai (koje se sada nalazi u procesu ispunjenja), u povijesti Babilona prvo je kraljevstvo izostavljeno iz viđenja. Ono je bilo uključeno kao glava od zlata i kao lav u drugom i sedmom poglavlju, ali je u osmom poglavlju naglašen proročki atribut Babilona da bude uklonjen i obnovljen. Nabukodonozor je predočio smrtnu ranu papinstva kada je bio otjeran od ljudi za „sedam vremena”, čime je predočio simboličnih sedamdeset godina tijekom kojih je bludnica iz Tira zaboravljena. U osmom poglavlju Daniela Babilon je zaboravljen među kraljevstvima biblijskog proroštva i viđenje započinje s Medijcima i Perzijancima (ovan), nakon čega slijedi Grčka (jarac).

Kraljevstvo Aleksandra Velikoga raspalo se na četiri kraljevstva manje moći od Aleksandrove, kao što je to također bilo prikazano u sedmom poglavlju leopardom koji je imao četiri krila i četiri glave. Četiri označava svjetsko, kako je predstavljeno sjeverom, istokom, jugom i zapadom. U osmom retku osmoga poglavlja četiri znamenita izrasla su prema četirima vjetrovima nebeskim. U sedmom poglavlju četiri grčka krila podudaraju se s četirima vjetrovima osmoga poglavlja, a četiri grčke glave podudaraju se s četirima znamenitima. Četiri glave i četiri znamenita predstavljaju četiri kraljevstva na koja se raspalo izvorno Aleksandrovo kraljevstvo, a četiri krila i četiri vjetra predstavljaju četiri područja podjele. Razlikovanje te pojedinosti važno je uočiti, jer ono predstavlja jedan od argumenata koje su mileriti imali protiv tradicionalnoga protestantskog razumijevanja četvrtoga kraljevstva Rima.

Na Habakukovim pločama, prikazanima na pionirskim kartama iz 1843. i 1850. godine, postoji samo jedan prikaz koji ne oslikava proročku primjenu, a odnosi se na razlikovanje između četiri glave i znamenitih rogova, te četiri krila i vjetrova. U nastojanju da zamagli istinu o Rimu kao četvrtom kraljevstvu biblijskog proroštva, Sotona je uveo raspravu o pravom ili pogrešnom značenju četiri glave i znamenitih rogova, te četiri krila i vjetrova. Sotona je to učinio jer knjiga proroka Daniela jasno utvrđuje da u Danielovoj knjizi postoji jedan poseban simbol koji je uspostavio viđenje. Dio dokaza koji utvrđuje taj simbol nalazi se u četiri glave i znamenitim rogovima, te četiri krila i vjetrovima. Protestanti su zastupali sotonsko gledište u toj raspravi, a rasprava je bila toliko značajna za mileritsku povijest da su je naveli na karti. Sila koja u knjizi proroka Daniela uspostavlja viđenje „chazon“ poistovjećena je kao „nasilnici iz tvoga naroda“, a Protestanti su tu silu poistovjećivali s jednim iz dugog niza sirijskih kraljeva imenom Antioh Epifan, dok ju je Miller poistovjetio s Rimom.

I u ona će se vremena mnogi podići protiv kralja juga; i nasilnici iz tvoga naroda uzvisit će se da potvrde viđenje, ali će pasti. Daniel 11:14.

Antioh je bio jedan od kraljeva, u nizu kraljeva koji su proizašli iz jednoga od četiriju kraljevstava na koja se Aleksandrovo kraljevstvo bilo raspalo. Mali rog iz devetoga retka osmog poglavlja

Daniela uslijedio je nakon Aleksandrova kraljevstva, a deveti redak kaže da je iz jednoga od njih izišao mali rog.

I iz jednoga od njih izađe mali rog, koji naraste veoma velik prema jugu, prema istoku i prema krasnoj zemlji. Daniel 8:9.

Rasprava o tome uspostavlja li viđenje Rim ili ga uspostavlja slab i prilično beznačajan sirijski kralj uključuje i raspravu o tome je li sila maloga roga proizišla iz jednoga od četiri roga ili iz jednoga od četiri vjetra. To i nije neka osobita rasprava, jer su povijest i proročanstvo jasni da Rim nije bio potomak grčkoga carstva, nego da je Rim bio nova sila. Ako je Rim bio četvrto kraljevstvo, tada „jedan od njih“ iz devetoga retka mora biti jedan od četiri vjetra ili krila. Ako je to bio Antioh Epifan, proizašao je iz sirijskoga roga.

Mileriti su prepoznali da će sila prikazana kao „nasilnici tvoga naroda“ ustati protiv Krista.

I svojom će lukavošću učiniti da prijevara napreduje u njegovoj ruci; i uzvisit će se u svom srcu, te će mirom mnoge uništiti; podignut će se i protiv Kneza nad knezovima, ali će biti slomljen bez ruke. Daniel 8,25.

„Knez nad knezovima” jest Krist, a Antioh Epifan živio je mnogo prije Kristova rođenja, pa su mileriti na tu činjenicu ukazali na karti iz 1843. Na karti su uključili godinu 164, koja zapravo nema nikakvo biblijsko uporište, nego je bila jednostavno bilješka koja označava značenje rasprave o četvrtom kraljevstvu između Millera i protestantskih teologa. Pokraj godine „164” na karti su napisali: „Smrt Antioha Epifana, koji se, dakako, nije podigao protiv Kneza nad knezovima, budući da je bio mrtav 164 godine prije nego što se rodio Knez nad knezovima.”

Danas adventizam naučava da su „sinovi nasilnika tvoga naroda“ Antioh Epifan, kao i otpali protestantizam, usprkos činjenici da je nadahnuće zabilježilo da je „kartu iz 1843. usmjerila ruka Gospodnja i ne treba je mijenjati.“ Mileriti su znali da je kralj drska lica Rim, stoga nisu bili uzdrmani sotonskim učenjem koje potkopava sposobnost utvrđivanja viđenja „chazon“. Biblija jasno kaže da gdje nema viđenja, narod propada.

Gdje nema viđenja, narod propada; a blažen je onaj koji drži Zakon. Izreke 29,18.

Vizija koju Salomon poistovjećuje u retku jest vizija „chazon“, koja je u trinaestom retku osmog poglavlja Daniela ona vizija koja prepoznaje poganstvo i papinstvo kako gaze Svetište i vojsku. Za milerite su te dvije pustošeće sile predstavljale četvrto kraljevstvo biblijskog proroštva, i bez prepoznavanja četvrtoga kraljevstva Rima (razbojnika tvoga naroda), oni ne bi mogli utvrditi viziju. „Razbojnici tvoga naroda“ u četrnaestom retku jedanaestog poglavlja Daniela trebali su ustati protiv kralja juga, uzvisiti se, utvrditi viziju i pasti. Rim je ispunio svaku od tih značajki.

U sedmom poglavlju četvrto je kraljevstvo izričito označeno kao „različito” od kraljevstava koja su mu prethodila.

Nakon toga gledah u noćnim viđenjima, i gle, četvrta zvijer, strašna i užasna, i silno jaka; imala je velike željezne zube: proždimala je, lomila na komade i gazila ostatak svojim nogama; i bijaše različita od svih zvijeri koje bijahu prije nje; i imala je deset rogova.... Tada poželjeh

doznati istinu o četvrtoj zvijeri, koja bijaše različita od svih drugih, neizmjereno strašna, čiji zubi bijahu od željeza, a nokti od mjedi; koja proždiraše, lomljaše na komade i gazaše ostatak svojim nogama; I o deset rogova što bijahu na njezinoj glavi, i o drugome koji izraste, pred kojim tri padoše; upravo o onome rogu koji imaše oči i usta koja govorahu vrlo velike stvari, i čiji izgled bijaše smioniji od njegovih drugova. Daniel 7:7, 19, 20.

Četvrto kraljevstvo iz sedmoga poglavlja Daniela dvaput je bilo označeno kao „različito” od kraljevstava koja su mu prethodila. Kad bi „mali rog” iz devetoga retka bio tek produžetak sirijskoga roga (Antioha Epifana), ne bi bio drukčiji. Zvijeri koje su prethodile Rimu u sedmome poglavlju bile su lav, medvjed i leopard, sve životinje koje doista postoje u prirodi; no kada je riječ o četvrtoj zvijeri sa željeznim zubima i brončanim kandžama, Daniel nije poznavao nijednu prirodnu zvijer koja bi predstavljala onu strašnu zvijer što je proždirala. Bila je drukčija (različita). „Mali rog” iz devetoga retka izišao je iz jednoga od područja što su ih predstavljali četiri vjetra i krila, a ne iz jednoga od rogova ili znamenitih.

Osmo poglavlje Daniela kaže da će se „u posljednje vrijeme njihova kraljevstva, kad prijestupnici navrše mjeru, podignuti kralj žestoka lica i vješt u zagonetkama.” U „posljednje vrijeme njihova kraljevstva” (Grčke, koja se bila raspala na četiri kraljevstva), u vrijeme „kad prijestupnici navrše mjeru”, podignut će se novi kralj.

„Svacom narodu koji je stupio na pozornicu djelovanja bilo je dopušteno zauzeti svoje mjesto na zemlji, kako bi se utvrdilo hoće li ispuniti namjere Stražara i Sveca. Proroštvo je pratilo uspon i napredak velikih svjetskih carstava — Babilona, Medo-Perzije, Grčke i Rima. Sa svakim od njih, kao i s narodima manje moći, povijest se ponavljala. Svaki je imao svoje razdoblje kušnje; svaki je podbacio, njegova je slava izbljedjela, njegova je moć iščezla.” Proroci i kraljevi, 535.

Na svršetku („u potonje vrijeme”) kraljevstva Grčke, kada se napunila čaša njihova vremena kušnje („kad prijestupnici navrše mjeru”), podignut će se „kralj smjela lica”. Taj će kralj razumjeti „tamne izreke”, jer će govoriti posve drukčijim jezikom od hebrejskoga kojim su govorili Židovi ili grčkoga prethodnoga kraljevstva, jer će govoriti latinski. To je kraljevstvo Mojsije prepoznao kao narod koji će dovesti opsadu godina 66. do 70. po Kr., u kojoj je, među ostalim, glad bila toliko strašna da su Židovi jeli vlastitu djecu kako bi preživjeli.

Jer nisi služio Gospodinu, Bogu svojemu, s radošću i s veselim srcem, zbog obilja svega; zato ćeš služiti svojim neprijateljima, koje će Gospod poslati na tebe, u gladi i žeđi, u golotinji i oskudici svega; i on će staviti jaram željezni na tvoj vrat, dok te ne uništi. Gospod će dovesti na tebe narod izdaleka, s kraja zemlje, brz kao što orao leti; narod čijega jezika nećeš razumjeti; narod surova lica, koji neće poštovati starca niti će iskazati milost mladiću. I on će jesti plod tvoje stoke i plod tvoje zemlje, dok ne budeš uništen; koji ti također neće ostaviti ni žita, ni vina, ni ulja, ni poroda tvojih goveda, ni stada tvojih ovaca, dok te ne uništi. I opsjedat će te na svim tvojim vratima, dok ne padnu tvoji visoki i utvrđeni zidovi, u koje si se uzdao, po svojoj tvojoj zemlji; i opsjedat će te na svim tvojim vratima po svojoj tvojoj zemlji, koju ti je dao Gospod, Bog tvoj. I jest ćeš plod utrobe svoje, meso svojih sinova i svojih kćeri, koje ti je dao Gospod, Bog tvoj, u opsadi i u tjeskobi kojom će te pritiskivati tvoji neprijatelji. Ponovljeni

zakon 28,47–53.

U drugom poglavlju Danielove knjige četvrto je kraljevstvo bilo predstavljeno „željezom“, a Mojsije je označio „narod“ koji će staviti „željezni jaram“ na Židove. Taj će „narod“ „uništiti“ Židove, i bit će brz poput orla, pri čemu je orao simbol Rima. Bit će to „narod“ „čijega jezika nećeš razumjeti“, jer će njegov jezik Židovima biti „tamne izreke“. Bit će to „narod okrutna lica“, kako je u osmom poglavlju Danielove knjige opisan kao „kralj okrutna lica“. A u „opsadi“ Jeruzalema Židovi su jeli svoje „sinove i kćeri“.

Miller je prepoznao poganski Rim kao silu koju je prorekao Mojsije, i kao četvrto „željezno“ kraljevstvo iz Daniela dva, te kao „narod“ koji je govorio latinski, a ne hebrejski ili grčki. Miller nije pravio razliku između četvrtoga i petoga kraljevstva biblijskog proročanstva, jer su za njega oboje jednostavno bili Rim. Stoga, nakon što se poganski Rim pojavio u dvadeset i trećem retku, nije uviđao razliku prikazanu u dvadeset i četvrtom retku. U viđenju je mali rog oscilirao od muškoga prema ženskome pa opet prema muškome pa prema ženskome u recima devet do dvanaest, a dvadeset i treći redak prepoznaje proročke značajke poganskoga Rima; Gabrielovo tumačenje u dvadeset i četvrtom retku prelazi na ženski Rim. Sila u dvadeset i četvrtom retku trebala je posjedovati „snažnu moć“, „ali ne svojom vlastitom moći; i on će čudesno uništavati, i napredovat će, i djelovat će, i uništiti će moćne i sveti narod.“

Papinskom Rimu trebala je biti dana vojna sila poganskoga Rima, i on će uništavati Božji narod tisuću dvjesto i šezdeset godina, od 538. do 1798. godine. Uništavat će „čudesno“, jer je to zvijer za kojom se sav svijet „čudi“, i to je bila sila koja će „djelovati i napredovati“ sve dok se ne ispuni prvo ogorčenje koje je bilo „određeno“ da završi 1798. godine.

Zatim u dvadeset i petom retku Gabriel slijedi izmjenu uspostavljenju u redcima koje je tumačio Danielu te se ponovno obraća poganskom Rimu, koji je putem drukčije vrste „politike“ okupio svoje carstvo, kako o tome svjedoče svi povjesničari. „Lukavština“ poganskoga Rima bila je u tome da navodi narode da se pridruže njegovu rastućem carstvu, te se služio obećanjem mira i blagostanja kako bi izgradio carstvo, za razliku od prethodnih carstava koja su bila stvorena naprosto vojnom silom. Poganski je Rim također trebao „ustati protiv Kneza knezova“, kao što je to učinio kada je Krista stavio na križ Golgote.

Tada se Gabriel obraća dvjema viđenjima koja je tumačio Danielu, utvrđujući da je viđenje „mareh“ o ukazanju (dvije tisuće i tri stotine dana) bilo istinito, te da je viđenje „chazon“ o pogaženju Svetišta i Vojske od strane poganskoga Rima i papinskoga Rima trebalo biti „zatvoreno (zapečaćeno)“ „za mnoge dane“ (do vremena kraja 1798. godine).

Tada je Daniel neko vrijeme bio bolestan, a zatim se vratio na posao, ali još uvijek nije razumio viđenje „mareh“, to jest viđenje za koje je Gabrielu bilo zapovjedbano da mu ga pomogne razumjeti. Zbog toga će se Gabriel vratiti u devetom poglavlju kako bi dovršio svoje djelo pomaganja Danielu da razumije viđenje „mareh“.

U devetom poglavlju Daniela, Daniel je proučavao proročku Riječ te je došao do razumijevanja po spisima Mojsija i Jeremije. Jeremija je utvrdio da će sužanjstvo u kojem se nalazio trajati

sedamdeset godina.

I sva će ova zemlja postati pustoš i užas; i ovi će narodi služiti kralju babilonskomu sedamdeset godina. A kad se navrší sedamdeset godina, pohodit ću kralja babilonskoga i onaj narod, govori Gospod, zbog njihova bezakonja, i zemlju kaldejsku, i pretvorit ću je u vječne pustoši. Jeremija 25:11, 12.

Prema Mojsiju, sužanjstvo u zemlji neprijatelja odgovaralo bi vremenu tijekom kojega bi zemlja uživala svoje subote.

I zemlju ću opustošiti; i vaši će se neprijatelji koji u njoj prebivaju zaprepastiti nad njom. A vas ću raspršiti među pogane i izvući mač za vama; i vaša će zemlja biti pusta, a vaši gradovi razvaljeni. Tada će zemlja uživati svoje subote, dokle god bude ležala opustošena i vi budete u zemlji svojih neprijatelja; tada će zemlja počinati i uživati svoje subote. Dokle god bude ležala opustošena, počivat će, jer nije počivala u vaše subote dok ste prebivali na njoj. Levitski zakonik 26:32–35.

Daniel je iz Božje proročke Riječi, na temelju dva svjedoka, razumio da je Njegov narod bio raspršen u zemlju neprijatelja, za koje će vrijeme zemlja uživati svoje subote. Razumio je ono što je pisac Ljetopisa razumio u vezi s Jeremijinih sedamdeset godina.

A one koji su izmakli maču odvede u Babilon; i ondje bijahu sluge njemu i njegovim sinovima sve do uspostave kraljevstva Perzije: da se ispuni riječ Gospodnja iz Jeremijinih usta, dok zemlja ne odsluži svoje subote; sve vrijeme dok je ležala opustošena počivala je, da se navrší sedamdeset godina. A prve godine perzijskoga kralja Kira, da bi se ispunila riječ Gospodnja izrečena na usta Jeremijina, Gospod pobudi duh Kira, kralja perzijskoga, te on oglasi proglas po svemu svojem kraljevstvu i stavi ga također napismeno, govoreći: Ovako veli Kir, kralj perzijski: Sva kraljevstva zemaljska dade mi Gospod, Bog nebeski; i on mi naloži da mu sagradim Dom u Jeruzalemu, koji je u Judi. Tko je među vama od svega njegova naroda? Neka Gospod, Bog njegov, bude s njim, i neka pođe gore. 2 Ljetopisa 36:20–23.

Daniel je razumio da se Jeremijinih sedamdeset godina raspršenosti po zemlji neprijatelja, dok je zemlja uživala svoje subote, temeljilo na prokletstvu „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, te je, u poslušnosti tom razumijevanju, ispunio ondje propisani lijek za one koji se naposljetku probude za svoje raspršeno stanje.

A na one od vas koji ostanu na životu pustit ću malodušnost u njihova srca u zemljama njihovih neprijatelja; i šum uzdrhtala lista gonit će ih; i bježat će kao da bježe pred mačem; i padat će kad ih nitko ne progoni. I padat će jedan preko drugoga, kao pred mačem, kad ih nitko ne progoni; i nećete imati snage opstati pred svojim neprijateljima. I propast ćete među poganima, i zemlja vaših neprijatelja proždrijet će vas. A oni koji od vas ostanu kopnjet će zbog svoje bezakonosti u zemljama svojih neprijatelja; i također će kopnjeti zbog bezakonosti svojih otaca zajedno s njima. Ako priznaju svoju bezakonost i bezakonost svojih otaca, zbog svoje nevjere kojom su mi se iznevjerili, i također da su hodili protiv mene; te da sam i ja hodio protiv njih i doveo ih u zemlju njihovih neprijatelja; ako se tada ponizi njihovo neobrezano srce i tada prihvate kaznu za svoju bezakonost: tada ću se spomenuti svojega saveza s

Jakovom, i također svojega saveza s Izakom, i također svojega saveza s Abrahamom spomenut ću se; i spomenut ću se zemlje. I zemlja će biti ostavljena od njih i uživati će svoje subote dok bude ležala pusta bez njih; a oni će prihvatiti kaznu za svoju bezakonost, jer su, upravo zato što su prezreli moje sudove i što se njihova duša gnušala mojih odredaba. Pa ipak, uza sve to, kad budu u zemlji svojih neprijatelja, neću ih odbaciti niti ću ih se gnušati da ih sasvim istrijebim i raskinem svoj savez s njima, jer ja sam Gospodin, njihov Bog. Nego ću se njih radi spomenuti saveza njihovih predaka, koje sam izveo iz zemlje egipatske naočigled pogana, da bih im bio Bog: ja sam Gospodin. To su uredbe i sudovi i zakoni koje je Gospodin ustanovio između sebe i sinova Izraelovih na gori Sinaju po Mojsijevoj ruci. Levitski zakonik 26:36–46.

Danielova molitva u devetom poglavlju obuhvaća svaki element savjeta za one koji se nađu raspršeni u zemlji neprijatelja. Tu molitvu treba uskladiti s njegovom molitvom u drugom poglavlju, jer zajedno predstavljaju molitvu onih iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja, koji su bili mrtvi na ulicama onoga velikoga grada Sodome i Egipta, a koji uviđaju da su i oni također bili raspršeni. Dok Daniel privodi svoju molitvu kraju, Gabriel se vraća dovršiti djelo objašnjavanja viđenja „mareh“, upravo kao što Sveti Duh namjerava ostvariti za dva svjedoka iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja.

I dok sam još govorio, molio se i ispovijedao svoj grijeh i grijeh svoga naroda Izraela, te iznosio svoju molbu pred Gospodina, Boga svojega, za svetu goru Boga svojega; da, dok sam još govorio u molitvi, čovjek Gabriel, kojega bijah vidio u viđenju na početku, doletje brzo i dotače me oko vremena večernjega prinosa. I poučio me, i govorio sa mnom, i rekao: O Daniele, sada iziđoh da ti dam razboritost i razum. Daniel 9:20–22.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Nedugo prije pada Babilona, dok je Daniel razmatrao ta proroštva i tražio Boga radi razumijevanja vremena, bio mu je dan niz viđenja o usponu i padu kraljevstava. Uz prvo viđenje, kako je zabilježeno u sedmom poglavlju knjige proroka Daniela, dano je i tumačenje; ipak, nije sve bilo razjašnjeno proroku. ‘Moje me pomisli silno uznemiriše’, napisao je o svojem iskustvu u to vrijeme, ‘i lice mi se promijenilo; ali stvar zadržah u svojem srcu.’ Daniel 7,28.“

„Kroz drugo viđenje bačeno je daljnje svjetlo na događaje budućnosti; i upravo na svršetku toga viđenja Daniel je čuo „jednoga sveca gdje govori, i drugi svetac reče onomu svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje?“ Daniel 8,13. Odgovor koji je bio dan: „Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će se Svetište očistiti“ (redak 14), ispunio ga je nedoumicom. Usrdno je tražio značenje viđenja. Nije mogao razumjeti odnos između sedamdesetogodišnjega sužanjstva, prorečenoga po Jeremiji, i dvije tisuće i tri stotine godina za koje je u viđenju čuo nebeskoga posjetitelja kako izjavljuje da će proteći prije očišćenja Božjega Svetišta. Anđeo Gabriel dao mu je djelomično tumačenje; ipak, kad je prorok čuo riječi: „Viđenje ... odnosi se na mnogo dana“, obuze ga nesvjestica. „Ja Daniel klonuh“, bilježi o svome iskustvu, „i bolovah neke dane; potom ustadoh i obavljah kraljev posao; i bijah zapanjen viđenjem, ali ga nitko nije razumio.“ Redci 26, 27.

„Još uvijek opterećen zbog Izraela, Daniel je iznova proučavao Jeremijina proročanstva. Bila su veoma jasna — tako jasna da je iz tih svjedočanstava zapisanih u knjigama razumio ‘broj godina, o kojima je došla riječ Gospodnja proroku Jeremiji, da će se navršiti sedamdeset godina u pustošenju Jeruzalema.’ Daniel 9:2.

„S vjerom utemeljenom na sigurnoj proročkoj riječi, Daniel je usrdno molio Gospodina za brzo ispunjenje ovih obećanja. Molio je da se očuva čast Božja. U svojoj molbi potpuno se poistovjetio s onima koji su podbacili u odnosu na božansku namjeru, priznajući njihove grijehe kao svoje vlastite.” Proroci i kraljevi, 553, 554.